

[Aage Fogh.]

køber gårdene. Det er ikke landmænd mere.

Denne udvikling anser jeg for at være ganske overordentlig farlig, og derfor er det store spørgsmål: på hvilken måde kan vi bremse dér, hvor skaden sker? Den sker dér, hvor jord overgår fra at være landbrugsjord til byggejord. Det er her, skaden indtræffer, og det er den skade, vi skal se at råde bod på.

Jeg vil gerne sige, så det ikke kan misforstås, at hvis jeg havde den opfattelse, at grundstigningsskylden kun var et spørgsmål om skat, så gav jeg pokker i den, men jeg har den opfattelse, at grundstigningsskylden kan medvirke til at regulere priserne på jord og kan fremskaffe billigere jord, at den kan holde priserne nede, samtidig med at den virker som en skat, der går til afløsning af andre afgifter til det offentlige. Derfor er det efter mit skøn klart, at den skal opretholdes. Men jeg er stadig væk af den opfattelse, at det mest effektive, vi kan gøre, er at lade kommunerne, der jo nu praktisk talt er de eneste store købere, byggemodne jord — det viser sig alle vegne, hvor de optræder som købere, at de byggemodner jord. Det er praktisk talt kun kommunerne, der kan købe jord, og derfor ser vi både den socialdemokratiske borgmester det ene sted og den konservative borgmester det andet sted melde sig som købere og betale alle de penge, som sælgerne vil have; der er ingen anden mulighed, ligegyldigt hvem det er, end at betale, hvad sælgeren vil have.

Jeg tror, man kunne lave det klarere, gøre det bedre ved at gennemføre det lille tillæg til vore vurderingslove om, at hvis en kommune eller et amt bevisligt har brug for en ejendom, som de har fået ministeriets tilladelse til at købe, og har budt 100 eller 200 pct. over den sidste vurdering uden at kunne blive ejer, skal de have lov til at vurdere den om og beskatte den efter denne vurdering. Jeg gør i denne forbindelse opmærksom på, at den voldsomme overraskelse, vi fik med folkeafstemningen i sommer — der er jo ingen grund til at lægge skjul på, at det var en overraskelse — har ført med sig, at ekspropriation ligger på gulvet, og forkøbsretten er der ingen

mulighed for. Jeg tror, det er nødvendigt at finde et grundlag for at skaffe den jord billigere frem. Så er problemet: skal det gøres ved grundstigningsskyld eller ved en anden form for skat? Det kan vi for min skyld godt diskutere, men jeg er på forhånd overbevist om, at grundstigningsskylden brugt på rette måde, på rette sted og på rette tidspunkt, er det, der giver det bedste og for alle mest tilfredsstillende resultat. Så derfor kan jeg angående det her foreliggende forslag til beslutning sige, at det er klart, at jeg vil stemme imod det. Angående det, den højtærede finansminister har omtalt, men ikke stillet forslag om, så lød det meste af det godt i mine øren, og et sådant forslag vil jeg meget gerne diskutere, når den dag kommer.

Erhard Jakobsen: Den, der lyttede blot nogenlunde opmærksomt til det, finansministeren sagde, kan vel ikke være i tvivl om, at regeringspartierne med den udtalelse siger farvel til grundstigningsskyld som fremtidigt middel. Det tror jeg står helt klart; det er der vist ikke nogen som helst der vil være i tvivl om. Enhver tale om, at der heri blot ligger en valgfidus, vil forhåbentlig blive afkræftet inden valget. I alt fald kan jeg sige, at enhver, der har overværet forhandlingerne i den socialdemokratiske gruppe vil vide, at medlemmerne dér bestemt ikke er indstillet på at lave en eller anden valgfidus, her er ganske simpelt tale om at gå ind for en radikal ændring af den politik, partiet i nogle år har ført på dette punkt. Dette er sandheden enkelt og ligetil, det skal ingen betvivle, sådan ligger det.

Så kan man triumfere, man kan kaste sig over de folk, som har bygget på den smukke teori. Det vil jeg fraråde, for lad os endelig erkende, at man skal ikke så forfærdelig mange år tilbage i tiden, før denne teori i teorien fik godkendelse fra alle sider. Alle var enige om at lovprise den vej, alle var modstandere af grundspekulation o. s. v. Det er jo sandheden. I dag, hvor de praktiske ting er så iøjnefaldende, kan alle se, hvordan det er, og jeg synes jo nok, at man ikke skal være for hård i dommen over det tidligere medlem hr. Oluf Pedersen, over det ærede medlem hr. Holger Eriksen og alle andre, som har ofret det meste af et